

L'article 155 i l'«iA por ellos!»

written by Eulàlia Lledó | 8 de desembre de 2017

L'article 155 és l'«iA por ellos!» durant, diguem-ne, la normalitat.

En efecte, des de la LOAPA –si no abans–, un encobert article 155 ha estat vigent i, segons els casos, ha anat limitant, pervertint, humiliant, intervenint, suspent l'autonomia catalana. Només cal veure l'acarnissament contra la llengua, el rosari inacabable de lleis pròpies recorregudes al Tribunal Constitucional pel govern central, amb una traca que pot servir d'exemple de la traça que hi tenen: l'atac per terra, mar i aire contra l'Estatut del 2006. No cal tenir gaire memòria per recordar que oficialment la Generalitat ja es va intervenir econòmicament mesos abans que s'apliqués l'article.

En realitat, doncs, amb l'aplicació formal del 155 cau la màscara i l'«iA por ellos!» s'aplica ja descaradament.

Abans de l'estat d'excepció que és el 155, el govern central ja havia boicotejat sistemàticament la gestió de l'aeroport del Prat. Sempre i ferotgement n'ha limitat i intervingut l'autonomia. Per cert, un dels factors que va decantar la seu de l'EMA cap a Amsterdam va ser l'excel·lència del seu l'aeroport, el de Barcelona el van puntuar més baix.

En l'orgiàstic «iA por ellos!» que suposa l'aplicació de l'esmentat article, i ja sense complexos ni traves de cap mena, [el ministeri de Foment, per exemple, impedeix al Port de Barcelona participar en una missió comercial a l'estranger](#) (a l'Argentina i l'Uruguai) i el deixa sense representació oficial; és a dir, en inferioritat de condicions respecte als altres ports de l'Estat. La política amb aeroport i port: dues cares de la mateixa moneda, sense i amb 155.

Del PP qualsevol repressió i mordassa és esperable, però d'entrada sobta (tot i que cada vegada menys) que el PSOE i el seu representant a Catalunya s'esgargamellin dient que l'aplicació del 155 va com una seda i és tan i tan beneficiosa. Només els falta dir (si no és que ja ho han dit) que tot va molt millor.

Apliquen el 155 arreu, i on fa més mal: tall de subministrament a les organitzacions socials; dificultats per a la investigació i la ciència. També, per exemple, en un àmbit del tot simbòlic com és la cultura. Han deixat sense pressupost un munt d'institucions culturals, especialment les que tenen a veure amb les arts i la literatura, per exemple, la Institució de les Lletres Catalanes, però també, posem per cas, els parcs naturals.

En l'àmbit de la llengua, estan imposant a marxes forçades la castellanització de les institucions i del que queda del desmantellat Govern català. És un viatge al més esfereïdor i negre passat veure com, amb ajuda de la traducció simultània, la Noguera ha passat a dir-se «Nogal»; el Maresme, «Marisma»; i la Garrotxa, «Breña». Recorda les èpoques del més cru i desprietat franquisme, quan Sant Quirze del Vallès va passar a denominar-se «San Quirico de Tarrasa». En la pàgina del PP encara consta així, clar que també hi surten «Santa María de Martorellas de Arriba» o «Sant Fausto de Campcentellas», noms incorrectes i no oficials. O quan, en la seva profunda ignorància i analfabetisme, van rebatejar, per exemple, el carrer dels Ases de Barcelona com a «calle de los Ases».

I, a més, l'ombra del 155 –del «¡A por ellos!»– planarà per sempre més com una amenaça gens subtil. S'ha obert la veda. [Només cal veure el transparent Mariano Rajoy afirmant que «está ahí siempre»](#), o les poc innocents i preteses contradiccions entre membres del seu govern, que inclouen un brutal «depèn de qui guany les eleccions». L'eterna minoria d'edat, la insuportable pesantor de la dependència.

Lliga perfectament amb la recepta que la vicepresidenta del govern central, Soraya Sáenz de Santamaría, va esbossar en inaugurar el XXII Encuentro de Economía de S'Agaró. Després d'atribuir tota la culpa a l'independentisme; lloar la benedicció que per a Catalunya és el 155 així com els molts beneficis que comporta; la mostra de respecte que suposa que el govern del PP convoqui les eleccions i no el Govern català, la solució, segons ella, passa per parlar d'infraestructures. Per exemple, del corredor mediterrani (que, per cert, diu que avança adequadament), o dels trens de rodalia. ¿Els sona?

És aquella promesa que fa anys i panys que sentim i que no arribarà mai, atès que no es fa per tirar endavant d'una vegada aquestes vitals infraestructures (o alguna altra), sinó que serveix per atiar «el Catalunya ens roba» de gairebé totes les comunitats de l'Estat i exacerbar un boicot que no és d'ara sinó que ve de lluny. És a dir, l'anticatalanisme que tants vots dona al PP i a la dreta més perillosa.

Els és, doncs, una promesa la mar de rendible. Només cal recordar [aquella «pluja de milions» anunciada \(un cop més\) per Rajoy el març passat en el marc de les jornades 'Connectats al futur'](#) que tants escarafalls va ocasionar. ¿Què se n'ha fet? Res. ¿On ha anat a parar? Enlloc.

Aquest article va ser publicat originalment al digital [EL Huffigton Post](#).